

Çok Gördüler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Haziran 2019

Mavi'nin lahzasında tedirgin bir mevsim, sanrılarının dolduğu her izlekte yorgun kuşlar ve baş belası yağmaya dair gecenin indinde dolular.
Küskün renklerim; kırılğan imlerim...
Şehir başının tacı şiirlerin ve hüsrana dönük yüzünde aşkın bir selamı esirgeyen kör notalar.

Göğe perde çeken izafi yokuş
Gölgelerin de müridi içimde aksayan lehçe
Bir aşkı çok gördüler bir de neşemi çalan
Yalancı bir şiiri başıma yastık yaptığım yorgun yüreğim
Kümülatif bir acıyla bahşedilen solgun yıllar.

Zanlar tutuşan yılların ardından
Kalan geride üç beş leke
Lakin yıkayarak yok kıldığım savurgan bir yürek benimki
Aşk darp eden
Hazanı baş tacı
Mevsim varsın addedilsin solgun ve yalancı.

Kibirli bir telaş dokunaklı mizacın
Külüstür günlüğü
Sayfaları siyah beyaz ve nasıl da kirli.
Az evvel düştüm çamura
Bir nefsimi öldürdüğüm bir sevgime sadık benliğim
Her ne hikmetse solundan kalkan yıllar
Müptelası illa ki dün de saklı özetin
Yankısı duyulmayan bir çığlık gibi
Bir avazda kapı dışarı edildiğim.

Narin özlem,
Sulu gözlerim
Sözlerimde dirlik ve dinginlik çağrısı adeta
Bir heceden diğerine sürüklendiğim.
Yol yorgunu hangi deyişse sürüklendiğim
Mizacı garipsenen bir başkaldırı işte mütemadiyen
Soyutlandığım.

Yorgun hale;
Dökümlü etekleri maviden bozma bir kulübe
Zıt düştüğüm o meftun ihale
Her nasılsa asılı hüznün biteviye
Sömürülen yürekte tozutan satır başları
Şiire dönük yüzü hem muradım hem umutlarım.

Bir batında solacaksa neden olmasın?
Ölümlü yaşam bir arada nasıl dokunmasın yüreğime?
Miadı dolmadan mevsimin
Gaipten gelen bir rüzgâr dinginliğimi süpüren
Reşit hükümlerle vahşi doğasında kâinatın
Koruyucu bir rahlede saklandığım yalanlardan.

Her adımda yiten;
Adımı unuttuğum her çağrıda kenetlendiğim
Kayıpların dokusunda bilumum hece sürüklendiğim
Zamansız vedalarım
Göz görmeyince de sever insan
Yeter ki gönlünde saklasın niyazlarını solmadan evren.